

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **M. S.**

zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě
proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2017, č. j. KUKHK-
41530/DS/2016/Er

takto:

I. Žaloba s e zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. SZ MMHK/108225/2016 OD2/JC MMHK/179543/2016, jímž zamítl písemné námítky žalobce proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jako nedůvodné, a provedený záznam bodů

v registru řidičů dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Ve včasné podané žalobě žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, jimiž byla rozhodnutí jiných odvolacích správních orgánů. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. dubna 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. října 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. listopadu 2014, č. j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3.
3. Dle jeho názoru se tato rozhodnutí vztahovala ke skutkově obdobným věcem, přičemž zmiňované správní orgány u jednotlivých rozhodnutí posuzovaly i dílčí podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) z hlediska, zda mohou být způsobitelným podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.
4. Závěry správních orgánů obsažené v těchto rozhodnutích o vadách pokutových bloků způsobujících jejich nezpůsobilost být řádnými podklady pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče by dle žalobce měly být respektovány i jinými správními úřady. Vyjádřil přesvědčení, že by mezi krajskými úřady měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných a z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným. Připomněl zásadu legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.
5. Druhým okruhem žalobních námitek žalobce brojil proti podkladům pro záznam bodů, které označil za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nejprve obecně poukázal na rozhodnutí v blokových řízeních (v žalobě identifikována číslem série a číslem bloku; nejednalo se však o rozhodnutí, která by se týkala žalobce), která nesplňují dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Dle žalobce by z rozhodnutí měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle jeho názoru naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakéhokoli orgánu veřejné moci.
6. Žalobce poukázal na několik situací týkajících se protiprávních jednání přestupců (konkrétně překročení nejvyšší povolené rychlosti a porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem) a uvedl úvahy, jaké formulace popisu přestupkového jednání v rozhodnutí jsou nedostatečné. Rovněž musí být z rozhodnutí naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít a údaje v rozhodnutí musí být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně.

7. Následně se žalobce věnoval konkrétně vadám jednotlivých podkladů pro záznam bodů do registru řidičů:
8. K pokutovému bloku **ze dne 2. 6. 2016** namítl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“. Rozhodnutí dle něho obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (zda k přestupku došlo na soukromém pozemku či veřejné pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, když není uvedena kilometráž komunikace ani vyličené přesné místo spáchání přestupkového jednání, je uvedena pouze obec a ulice, nikoliv již číslo popisné budovy, u níž mělo ke spáchání přestupku dojít. Právní kvalifikace v kolonce pro vyličení události zcela absentuje, když správná právní kvalifikace zní „§ 18 odst. 4) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“
9. K pokutovému bloku **ze dne 26. 12. 2015** namítl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“. Rozhodnutí dle něho obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (zda k přestupku došlo na soukromém pozemku či veřejné pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, když není uvedena kilometráž komunikace ani vyličené přesné místo spáchání přestupkového jednání, popis skutku je ve formátu „pásky“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem. Chybně je uvedena právní kvalifikace „§ 6/1a z. č. 361/2000 sb“, přičemž správně by mělo být „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.
10. Žalobce shrnul, že citované pokutové bloky nejsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny. Není tedy patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4 As 127/2014-39. Dle žalobce nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ shora citovaných pokutových bloků.
11. Z vytykánych důvodů požadoval napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat jej k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že se nevypořádal s odvolacími námitkami. Správní orgán prvního stupně si vyžádal příslušné pokutové bloky k ověření, že existují způsobilé podklady pro potvrzení údajů, které vedly k záznamu bodů. Zdůraznil, že odvolání bylo formulováno zcela obecně a neobsahuje jedinou konkrétní námitku proti posouzení způsobilosti konkrétního podkladu pro záznam bodů. Vyjádřil přesvědčení, že doložené pokutové bloky dostatečnými podklady pro záznam bodů do registru řidičů jsou. Svůj závěr podpořil odkazem na stanovisko Veřejného ochránce práv sp. zn. 4489/2010/VOP/MK.
13. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
15. Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
16. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. srpna 2010, v č.j. 4 As 3/2008-78, který zastal názor že: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
17. Krajský soud v návaznosti na shora uvedené konstatuje, že první žalobní námitka je zjevně abstraktního charakteru, bez jakékoli zřejmé souvislosti s osobou žalobce, vůbec nereaguje na odpovídající skutkové okolnosti projednávané věci. Tak vysoká míra obecnosti žalobní námitky znemožňuje soudu konkrétněji na ni reagovat.
18. Žalobce totiž formuloval první žalobní námitku ve zcela obecné rovině. V žalobě bylo pouze stroze uvedeno, že se odvolací orgán nezabýval předloženými důkazními prostředky, aniž by žalobce jasně vyjádřil spojitost těchto důkazních prostředků s jeho řízením. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že oním důkazním prostředkem měla být rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. dubna 2014, č. j. MSK 49924/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. října 2014, č. j. MSK 126113/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. listopadu 2014, č. j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3 (připojená rovněž k žalobě).
19. Uvedená rozhodnutí se ovšem nijak konkrétně netýkají osoby žalobce, ani nemají přímou skutkovou spojitost s věcí, o níž je jednáno. Žalobce tak krajskému soudu jako východisko pro úvahu poskytl pouze příkladná rozhodnutí správních orgánů bez dalšího

komentáře, v čem přesně spatřuje souvislost a provázanost s danou věcí. Krajský soud podotýká, že je to právě individualizace a jasná specifikace námitek ze strany žalobce, která vede správní orgány, a posléze rovněž správní soudy, k povinnosti na konkrétní námitky a výhrady jasně a konkrétně reagovat.

20. Pokud jde o druhou žalobní námitku, krajský soud dále uvádí, že stěžejní je pro dané řízení otázka přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu, zvláště pak rozsah tohoto přezkumu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
21. V tomto směru lze taktéž poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: *„Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.“*
22. V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59).
23. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají

zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého „rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věť druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“

24. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 7 As 94/2012-20, „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“
25. K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. č. j. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“
26. Nutno konstatovat, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že

namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.

27. Žalobce v nyní projednávané věci namítal, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny a že tedy není patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.
28. Žalobce se však mylí, pokud z jím poukazovaného rozsudku dovozuje nepřipustnost strohých a zkratkovitých formulací. Naopak i v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud s poukazem na svoji dřívější judikaturu výslovně uvedl pod bodem [22], že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.“*
29. V dané věci posuzoval krajský soud s ohledem na obsah žaloby zákonnost a správnost postupu správních orgánů při posuzování podkladů pro záznam bodů u žalobce do registru řidičů celkem ve dvou případech přestupků spáchaných a projednaných v blokovém řízení ve dnech 2. 6. 2016 a 26. 12. 2015.
30. Krajský soud ověřil, že na všech pokutových blocích je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo nebo datum narození, jeho adresa místa pobytu, je uvedeno ověření totožnosti dle řidičského průkazu, na všech pokutových blocích je jeho podpis (což ostatně ani nerozporoval) s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. Každý pokutový blok je opatřen otiskem razítka Policie České republiky.
31. Krajský soud předesílá, že z obsahu pokutových bloků, konkrétně z popisu místa, kde mělo dojít ke spáchání předmětných přestupků (v podrobnostech níže), mu nevznikla nejmenší pochybnost v tom směru, že by snad přestupky byly spáchány na soukromém pozemku, což žalobce spojuje s otázkou věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Nutno ovšem říci, že bez jakékoliv konkretizace. Tuto otázku nastoluje ryze v obecné a hypotetické rovině. Ani u jednoho ze spáchaných přestupků nepřišel žalobce s konkrétním tvrzením, že by snad k přestupku mělo dojít na tom kterém (jím označeném) soukromém pozemku. Žalobce neuvedl ani jedinou indicii, že by příslušníci Policie České republiky měli v přezkoumávaných případech důvod provádět (a prováděli) kontroly mimo veřejné komunikace.
32. Dále krajský soud předesílá, že neobstojí námitka, že jde o vadnou právní kvalifikaci přestupku, když je na pokutovém bloku specifikována jako „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“ nebo „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“. S ohledem na shora citované právní závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud takovou právní kvalifikaci spáchaného přestupku za naprosto jasnou a dostačující. Je nepochybné, že žalobce v takových případech spáchal přestupek vymezený

v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4, nebo přestupek vymezený pod písmenem k) § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu. Tytéž závěry platí, pokud jde o formulaci „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů“, neboť je zcela jasné, že řidič motorového vozidla v takovém případě porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Konečně stejně tak není nutné trvat na formulaci právní kvalifikace „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, jak požadoval žalobce. Zcela postačí zaznamenat takový údaj na pokutový blok např. v podobě „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Za použití selského rozumu musí být každému po přečtení tohoto údaje zřejmé, jaké ustanovení zákona o silničním provozu v takovém případě pokutovaný řidič nedodržel.

33. Krajský soud rovněž konstatuje, že ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu neplyne, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo nutné na pokutovém bloku vypisovat např. číslo popisné domu nebo jiné stavby v ulici (nebo v obci, pokud ta na ulice členěna není), u něhož (nebo poblíž něhož) mělo k přestupkovému jednání dojít; stejně jako není nutné vypisovat, kterým směrem přestupce jel či kilometrové místo komunikace. Uvedení takových doplňujících údajů v pokutovém bloku může být jistě za určitých okolností účelné, nelze je však mít za povinné. Takové požadavky považuje krajský soud za naprosto přepjaté a nedůvodné, zcela se míjející se smyslem blokového řízení, kterým je rychlé vyřízení přestupku na místě za situace, pokud přestupce spáchání přestupku uznává a s vyřízením věci formou blokového řízení souhlasí. Lze očekávat, že pokud by na pokutovém bloku byly ze strany policistů či strážníků uvedeny chybné nebo neurčité údaje ohledně místa spáchání přestupku (a to i např. v tom směru, že byl spáchán na soukromém pozemku – viz shora), přestupce by takový pokutový blok neměl v rámci důvodně předpokládaného střežení si svých práv podepisovat. Pokud tak učiní, dává tím nepochybně najevo souhlas s jeho obsahem, tedy i s tím, že obsah pokutového bloku je pro něj srozumitelným.
34. Ve světle shora uvedeného krajský soud přistoupil k posouzení náležitostí jednotlivých pokutových bloků, které byly žalobcem zpochybňovány.
35. **Pokud jde o přestupkové jednání ze dne 2. 6. 2016**, krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že na pokutovém bloku je vyplněna doba spáchání přestupku (18:59 hod) a místo (včetně označení obce, čísla komunikace a č. p. domu, před kterým došlo k přestupku – „před čp. 113“), je uvedena registrační značka vozidla a přestupek je popsán jako „rychlost v obci 50/70/67 km/h - § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Není tedy pravdivé žalobcovovo tvrzení, že u popisu skutku není uvedeno číslo popisné domu, u něhož k přestupkovému jednání došlo, stejně jako není pravdivé jeho tvrzení, že absentuje odkaz na § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ Pokud jde o použitou zkratku na pokutovém bloku týkající se překročení rychlosti v číselném formátu „50/70/67 km/h“, lze vzhledem k dalšímu obsahu bloku dospět k jednoznačnému závěru (navíc to bylo vyjádřeno i slovně), že žalobce při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v místě měření. Vymezení protiprávního jednání vyplývá ze shora uvedeného popisu přestupkového jednání a současného odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá, o jaké porušení zákona o silničním provozu se jednalo (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nebo mimo obec). Tři číslice uvedené v popisu přestupku na pokutových blocích proto s ohledem na uvedené nelze vyložit jinak, než že první údaj značí možnou maximální povolenou

rychlost, další údaj znamená rychlost naměřenou žalobci a třetí údaj znamená rychlost po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení. Údaj uvedený ve zmíněném číselném formátu je tedy zcela srozumitelný a odpovídá právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Není tedy dle krajského soudu pochyb o tom, jakého deliktního jednání po stránce skutkové se žalobce dopustil a jaká je jeho právní kvalifikace. Dále je uvedena výše pokuty a jméno, příjmení, identifikační číslo a podpis kontrolujícího policisty, stejně jako podpis žalobce.

36. **Pokud jde o přestupkové jednání ze dne 26. 12. 2015**, krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že na pokutovém bloku je vyplněna doba spáchání přestupku (21:40 hod) a místo (včetně označení obce a ulice), je uvedena registrační značka vozidla a přestupek je popsán jako „nebyl za jízdy připoután bez. pásem – § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ Není tedy pravdivé žalobcovo tvrzení, že popis skutku byl ve formátu „pásky“. Pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ Není tedy dle krajského soudu pochyb o tom, jakého deliktního jednání po stránce skutkové se žalobce dopustil a jaká je jeho právní kvalifikace. Dále je uvedena výše pokuty a jméno, příjmení, identifikační číslo a podpis kontrolujícího policisty, stejně jako podpis žalobce.
37. S nedůvodností většiny dalších žalobcových výtek vůči náležitostem pokutových bloků se krajský soud již vypořádal výše.
38. Krajský soud proto uzavírá, že všechny shora popsané specifikace přestupkových jednání splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo. Zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.
39. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. října 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu